

er rigtigt, vil der saa maaskee ikke omvendt, naar man nøjagtigt efterseer den hele Construction af Budgettet, være Andet, der kan være ligesaa misligt, og som muligt i andre Retninger kan forrykke Forholdet ligesaa væsentligt? Det vilde nu ganske vist i ethvert Fald være beshynderligt, om jeg vilde blive staaende ved en løs Esterviisning af, hvad der kunde være vigtigt i en enkelt Post, uden tillige at see paa alle de øvrige Poster. Jeg skal da gjøre opmærksom paa, at vi, naar vi opgjøre den Formuesforandring, der vil foregaae i Aarets Løb, — hvad man altid nødvendigvis er tvungen til at gjøre, hvis man vil have en sand Balance frem — ville træffe paa den ene Side et Forbrug af Activer af 2 Millioner — 2 Millioner skal Reservefonden nemlig give til Dækning af Udgifterne — men paa den anden Side ville finde bethdelige Beløb som Afdrag paa vor Gjæld. Jeg skal nævne disse Beløb. Som almindeligt Afdrag paa vor indenlandske Gjæld er der opført 196,000 Rbd. og som almindeligt Afdrag paa den udenlandske Gjæld 1,865,000 Rbd., men dernæst er der endnu en Post, som hører herhen, og som Ingen har tænkt paa, nemlig en Post paa 264,000 Rbd., som er opført som Bidrag til at dække Entekassens Underbalance, og som fuldstændigt er af den samme Art som de to andre. Forholdet er jo nemlig i saa Henseende dette, at Staten ved at optræde som Garant for denne Stiftelse har paadraget sig en Gjæld, som den allerede for lang Tid tilbage skulde have anerkjendt som Statsgjæld. Det har i sin Tid været taget under Overveielse, om man ikke skulde evaluere denne Forpligtelse til et vist Beløb, hvormed den skulde staae opført paa Statsgjældscontoen, og som da vilde blive imellem 3 og 3½ Million. Den skulde altsaa henregnes til Statsgjælden, men den staaer der ikke; dens Virkninger forsvinde jo imidlertid ikke, fordi den ikke staaer der, idet vi ere tvungne til ved vel langvarige, men stadige Amortisationer hvert Aar at dække denne Underbalance — for vor Anpart med $\frac{69}{100}$. Det er altsaa, som sagt, ganske det Samme som en virkelig Afbetaling paa en gammel Statsgjæld, som vi ganske sikkert have paadraget os meget letfindigt ved en flet Behand-

lingaf det paagjældende Institut, men hvorom det iøvrigt ikke nyttter længere at tale, da det er en gammel Skade. Sammenlægges nu disse Beløb, saa finde vi, at vi i Aaret betale 2,325,000 Rbd. til Formindsfelse af vor Statsgjæld, og naar vi da ligeoverfor dette Beløb formindsse vor Reservefond ved derfra at tage 2 Millioner som Bidrag til Dækning af Udgifterne, saa vil det med andre Ord sige, at vi dog betale et Beløb af 325,000 Rbd. af Aarets løbende Resourcer til Formindsfelse af vor Statsgjæld. Balancen for Aaret vil derefter blive, ikke Null, men 325,000 Rbd. i vor Faveur. Men, mine Herrer, dette er kun Begyndelsen. Hvis jeg vilde gennemgaae de forskellige Indtægts- og Udgiftsposter — og jeg skulde endda ikke gjøre det med Smaalighed, jeg skulde ikke holde mig til Hundreder, Tusinder eller endogjaa Titusinder af Rigsdalere — vilde jeg kunne finde endnu mange andre Punkter, hvor der vel kunde være grundet Tvivl, om der ved samme var Spørgsmaal om en løbende Udgift eller om en virkelig Formuesføgelse. Jeg skal imidlertid kun tage eet Punkt, hvor jeg antager det for aldeles utvivlsomt, at Ingen skal kunne benægte, at Sagen har faaet en fuldstændig fast Stilling paa Budgettet. Det angaaer Pensionsvæsenet. Hvorledes staae vi der? Vi havde en stor Deel Fællespensioner fra det gamle Monarchi. Da Monarchiet sønderplittedes, vedblev Forpligtelsen til at deeltage i disse Pensioners Afholdelse saavel at hvile paa Hertugdømmerne som paa os. Vi have senere sluttet en Overenskomst, hvorved vi have paataget os at betale en bethdelig Deel af disse Pensioner, som efter Ret og Billighed slet ikke skulde betales af os; vi betale dem for Hertugdømmerne, som contant vederlægge os efter en fuldkomment lojal og fuldstændig Opgjørelse, hvad de ere værd. Hertugdømmerne have i Henhold hertil paataget sig at betale os henved 4,800,000 Rbd. for saaledes engang for alle at komme complet ud af det paagjældende Forhold, medens vi til Gjengjæld have paataget os at betale alle disse Pensioner. Men nu er det jo altsaa dog aldeles soleklart, at denne Sum enten burde have været holdt aldeles udenfor vore øvrige Indtægter og Udgifter